

Bạch Gia Tướng Thất Bại Chua Cay

Nghe tên gia đình của họ Hoàng hốt hải chạy đến báo tin dữ, những người đang đứng ở nơi đây thấy đều biến đổi sắc diện. Song Tiểu Cô lại nói bằng một giọng trầm tĩnh:

– Bọn Bạch gia tướng chẳng kể gì đến luật vua phép nước. Chúng còn tệ hơn bọn thảo khấu cường sơn! Hoàng lão bá yên tâm. Tiểu sinh có kế này...

Cậu kè tai nói nhỏ mấy điều. Hoàng tri huyện gật đầu lia lịa. Sau đó, cha con họ Hoàng nhận lấy tiểu đao lệnh, dong ngựa phi thẳng đến dinh quan tổng binh. Sau khi ra lệnh cho đám gia đình họ Hoàng trở về Hoàng gia trang. Tiểu Cô cùng quan tri phủ và mấy tên quân rời khỏi nhà ngục. Ngay khi đó, cả vùng thị trấn bỗng náo động hẳn lên. Mọi người ai về nhà nấy, đóng cửa cài then cẩn thận, chẳng dám héo lánh ngoài đường. Hàng trăm vó ngựa rầm rập khua vang, bụi đất cuồn cuộn bốc lên mù mịt. Gia tướng thủ hạ Bạch gia trang kéo tới mỗi lúc một đông. Chúng bao vây tư dinh quan tri phủ kín bưng, dù con kiến cũng khó lòng lọt ra được!

Một lão già trạc thất tuần, mặc hoàng bào thất đai xanh to bản, cưỡi trên lưng con bạch mã xông thẳng vào nội dinh. Đi bên cạnh lão là một gã đại hán vận võ phục xanh, cưỡi con xích thố, vắt chéo ngang lưng cặp song trảo truy hồn thoát nhìn giống hai khúc xương trắng hếu. Kế sau gã đại hán thanh y là đôi ác tăng, mình vận áo choàng đỏ, ngực trần lủng lẳng ngoài râu chuối hạt lớn, còn có một sợi dây mang theo thẻ kim bài nổi rõ hàng chữ: “Tứ Hải Đại Mông Bang”; người dùng song phủ, kẻ dùng song chùy có gai. Thì ra hai ác tăng này không ai khác hơn mà chính là Nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà ở Tung Sơn mới sang. Cách đây mười năm về trước, trong cuộc tranh giành “Ngô Vương Bí Lục” hai lão lại được Uyên ương Song Hiệp tha chết lần thứ hai. Bây giờ, chẳng hiểu vì lẽ nào hai lão trọc đầu ấy lại tái xuất giang hồ!? Mà lại có vẻ thân tình với Bạch gia tướng nữa chứ!...

Để mặc Tiểu Cô đứng bê cạnh, lão quan phủ vội vận lê xuống tam cấp, quỳ móp xuống bên chân ngựa lão già vận hoàng bào, miệng thốt reo:

– Bạch lão tướng gia giá lâm! Kẻ hèn này cam thất lễ! Bạch lão tướng vạn thọ an...

Câu chúc tụng chưa dứt, lão quan phủ như bị mắc kinh phong nhảy nhồm lên mấy cái rồi rũ xuống nằm im một đống. Lão già họ Bạch trợn độc đôi mắt lồi, nhìn lên chỗ Tiểu Cô đang đứng đứng nơi hành lang tiền sảnh:

– Tiểu tử kia! Cớ sao mi dám hạ độc thủ hấn như vậy?

Tiểu Cô nhún vai, cười nhạt:

– Hừ! Cái thứ sâu dân một nước hèn hạ vô loại đó để làm chi cho vương mắt! Kẻ có tội tày đình như lão ấy, nhận lấy cái chết êm ả nhường đó là phước lắm rồi!

– Hay cho tên tiểu tử chưa ráo máu đầu mà nông cuồng ngạo mạn. Này nghe ta hỏi đây: Có phải chính mi đã lập mi nhân kế hãm hại hai đứa con trai và mười mấy tên gia tướng của ta? Sáng nay, người lại bức tên tri phủ kia phải thả thằng chết tiệt họ Hoàng ra khỏi ngục? Bây giờ trước mặt ta, người còn cả gan hạ độc thủ quan phủ nữa chứ! Nào, gia tướng đâu? Mau bắt thằng nhóc con ấy cho ta!

Gã đại hán áo xanh xoa tay nói:

– Làm thịt gà đâu cần đến mã tấu, đại đao! Gia gia để hấn đó cho con! Loài hùm núi mà con còn bắt sống, sá chi đứa bé con miệng còn hơi sữa mà gia gia phải nhọc lòng?

Dứt lời, gã thò tay chụp xuống vai Tiểu Cô một cái, chiêu pháp mười phần dừng mãnh. Tiểu Cô chẳng dám khinh thường. Cậu lạng mình qua một bên, đồng thời rút đoản kiếm, hốt lên một đường nhanh như chớp xẹt. Nếu gã đại hán áo xanh không thụt vội tay về, sẽ lãnh ngay một nhát đứt lìa hữu chưởng mất!

– Ái dà! Khá khen cho Tiểu tử! Ta không ngờ mi cũng có tài đấy! Xem đây!

Vẫn ngồi yên trên mình ngựa, gã lại vụt tay tới đảo ngang, định quơ lấy cặp giò của cậu trai trai nhỏ tuổi. Nào ngờ, đôi chân Tiểu Cô bung vọt lên không nhanh như chớp. Bàn tay gã túm nhằm lưỡi kiếm.

– Ối cha ôi! Nòng quá chừng!

Gã đại hán áo xanh thụt tay lại, đưa lên miệng vừa thổi vừa xuýt xoa la nóng. Bạch lão tươi cười nói:

– Bạch Tam! Bởi người khinh hấn còn nhỏ, hãy coi chừng mất mạng chứ chẳng chơi đâu! Nội cái việc phóng ám khí, giết tên tri phủ vừa rồi, chứng tỏ trình độ võ công của hấn chẳng phải tầm thường đó nghe!

Gã đại hán tên gọi Bạch Tam vùng phi thân rời khỏi lưng ngựa. Gã bắt chéo hai tay vận công đề khi chân nguyên xong, nói lớn:

– Tiểu tử! Dẫn cho người có mọc ba đầu, sáu tay cũng không thoát khỏi ta đâu!

Trong khi gã công tử Bạch Tam còn đang đề khí. Tiểu Cô vội bắn mình bay ra quãng sân rộng. Cậu vốn biết ba tên công tử lớn của nhà họ Bạch đã tầm sư học đạo suốt chục năm qua. “Chẳng ngờ chúng lại về nhà sớm như vậy. Gã này là Bạch Tam, còn hai gã lớn thì chưa thấy xuất hiện. Song lại còn hai lão đầu trọc kia trông mới thật đáng sợ hơn!... Xét ra ta không phải là đối thủ của chúng đâu! Liệu bề lo tẩu sớm cho rồi!”. Nghĩ vậy, cậu định dùng thuật khinh công bay ra khỏi bức thành xây. Nhưng bỗng, một luồng kinh lực sung mãn vô biên đã hất bắn cậu về chỗ cũ. Nhìn lại, đã thấy một trong hai lão trọc đứng án ngữ trên mặt thành dày:

– Hà, hà! Đi đâu vội vàng vậy chú nhãi ranh con. Chẳng coi trước ngó sau gì hết vậy? Suýt nữa thì húc nhằm bụng bàn tăng, bể thùng nước lèo này, ai chịu?

Tiểu Cô vừa đặt chân xuống sân, lại vọt mình phi thân theo hướng khác. Nhưng liền gặp lão trọc thứ hai phất tay áo rộng, đẩy cậu lùi ngay lại. Nhân cùng tắt biển.

Chỉ còn một cách là liều mạng đấu với gã đại hàn áo xanh mà thôi! Tiểu Cô múa út thanh đoản kiếm thi triển ngay chiêu thức “Hồng cầu vạn tinh” làm cho Bạch Tam chẳng dám khinh thường nữa. Hấn cẩn thận né tránh những đường kiếm nguy hiểm vô cùng của cậu. Phía ngoài cục tràng, hai lão trọc cùng cất tiếng khen:

– Tiểu tử lợi hại thật! Mới có mười mấy tuổi đầu mà cũng thi triển linh động kiếm pháp “Hồng cầu vạn tinh”, bọc kín châu thân chẳng một chỗ hở!

– Lão Nhị! Coi kìa! Hấn chuẩn bị chuyển qua chiêu thức “Tinh cầu hoán vị” rồi đó!

Đúng như lời dự đoán của Đệ Nhất Thiết Diện Đầu Đà, cậu bé vũ lộng trong bóng kiếm như quả cầu máu lửa, luân lưu áp đảo Bạch Tam lùi liên tục quanh sân gạch.

– Bạch Tam! Còn chờ gì nữa mà không ra tay rửa hận cho hai em của người.

Đó là lời thúc giục của lão già họ Bạch. Bóng áo xanh vụt bắn lùi về phía sau hơn hai trượng: gã rút phắt nơi lưng ra song trảo Bạch cốt. Bạch Tam xoay chân hữu về phía trước, chân tả chùn lại thành trụ, trong lúc tay hữu hoành bạch cốt trảo về phía sau, tay tả vươn tới trước, vận công “hực” lên một tiếng. Tức thời, các vuốt sắc màu bạc bung ra như những móng vuốt đại bàng. Sau khi hoành thân đảo bộ. Song trảo bạch cốt được thi triển đúng mức. Thoạt nhìn, giống như những bông hoa trắng đang tuôn ra ào ạt từ hai bánh xe hoa đẹp tuyệt vời. Đó gọi à chiêu thức “Xa luân bạch trảo”, từng một thời làm chấn động võ lâm Trung nguyên!

“Tinh cầu hoán vị” đụng độ “Bạch trảo xa luân”.

Hàng loạt tiếng va chạm nghe như pha lê bị vỡ vụn. Người nghe cứ ngỡ đâu như một tòa lâu đài bằng thủy tinh bị đập phá liên miên không dứt... Cũng nên nhắc lại rằng, phạm trong lúc thi triển các môn nội ngoại, cả hai bên đối phương mỗi lần va chạm nhau, thì tức khắc nội lực tự dưỡng được tăng cường theo quán tính. Nếu sự va chạm tăng mạnh và cùng nhanh quá thì khí lực của cả hai lại càng hao hụt, suy thoái mau lẹ! Bởi vậy, cả Tiểu Cô lẫn Bạch Tam sau những khắc liên lục va chạm nhau, hai người tự ý thoái lui đến bốn năm bước, lão đảo thở muốn đứt hơi. Tiểu Cô chống kiếm đứng bên này, hớp từng luồng thiên nguyên chân khí, ngậm vận động ngũ hành điều hòa nội lực, nhưng nhãn mục của cậu lúc nào cũng theo dõi từng động tác của đối phương! Bên kia, gã họ Bạch cũng chống song trảo và cũng thở, ngát ngư chẳng kém! Bạch gia lão tướng vốn là một lão già thâm độc, thấy cậu thiếu niên mệ bở hơi tai tưởng dễ ăn bèn hối thúc thằng con:

– Trời đất! Mi móc lòi ruột hấn đi cho rồi chứ còn chờ gì nữa? Đã có nhị vị Thiết Diện Đầu Đà hỗ trợ, mi còn ngại điều chi? Cỡ mi mà cũng ngán thẳng lòi ranh ấy à?

Trong khi đó, Nhị Ác Thiết Diện Đầu đà vẫn thản nhiên khoanh tay nhìn vào cục trường, chưa hề tỏ thái độ gì cả. Còn Bạch lão tướng gia thì cứ hối thúc hoài. Lão tức giận bứt râu, bứt tóc làm cho gã Bạch Tam cũng bị lây cái nộ khí hung tàn. No mất

ngon, giận mất khôn! Từ chỗ bình tĩnh nhận định các đường kiếm lợi hại của địch thủ, đến chỗ chủ quan khinh địch, áp đảo một cách điên cuồng, đề rồi tự chuốc lấy thất bại chỉ trong nháy mắt mà thôi! Bạch Tam hét lên một tiếng, tả trảo đánh chéo qua, hữu trảo đánh chéo lại, đồng thời đôi chân gã nhún một cái, cả thân hình bay tới giống như con ó hung dữ vồ chú gà tre. Lúc đó, Tiểu Cô đã phục hồi nội lực. Thấy bóng trảo sà đến, cậu bình tĩnh dùng thuật “Phi thiên quán thế”, bắn mình lên không trung, đồng thời thi triển luôn tuyệt chiêu “Thần ngư đại vũ”, đánh xuống mạnh tựa cá kình vùng vẫy giữa biển khơi. Bạch Tam bị hụt đòn, định hoành thân phóng theo truy bức đối phương. Bỗng nhác thấy ánh bạc từ trên không quạt xuống, gã đưa luôn song trảo lên đỡ:

– Chát!

Ngó lại, song trảo bay mất một chiếc, bóng áo xanh lão đảo thoái lui liền mấy bộ. Cùng lúc bóng nhỏ bay lộn lên một vòng rồi từ từ hạ đôi mũi hài xuống đất. Nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà trao đổi với nhau chẳng khác chi những người vừa xem cuộc đá gà:

– Tuyệt chiêu của môn phái Côn Lôn quả là danh bất hư truyền! Tiểu tử này rất xứng đáng là con cháu của Nam Hải Thần Ngư!

– Nhưng dấu sao hấn cũng thuộc hạng con nít, làm sao đủ công lực hạ nổi Tam công tử chứ?

– Nói đùa vậy, lão Nhị! Bởi công tử Bạch Tam bị “đốt” vì những lời của lênh đường. Như vậy, vô hình trung làm giảm mất điều sáng suốt định thần của con nhà võ cần phải có. Do đó, công tử cầm chắc cái bại là phải thôi!

– Ấy vậy, ta phải ra tay chứ, ca ca!

Lúc đó, chẳng để cho địch thủ có thời gian nhạt lại binh khí, Tiểu Cô vũ lộng bấu kiếm xông tới cạnh gã liền. Bạch Tam còn lại một bạch cốt trảo, chẳng khác nào con gà chọi bị què mất một giò. Tuy nhiên, gã cũng cố gắng vận công chống trả mãnh liệt. Chỉ quá hai hiệp, Tiểu Cô vọt chéo lên một đường kiếm tuyệt hảo. Bạch Tam bị rách một đường dài nơi cánh tay, máu tuôn lênh láng. Gã rú lên một tiếng ngã xiêu ngã vẹo, còn lại chiếc trảo độc nhất cũng văng luôn! Lão già họ Bạch trợn ngược đôi mắt, phóng vút về phía Tiểu Cô một lá tiểu đao khá nhanh nhẹn. Những tưởng đường đao lợi hại ấy sẽ kịp giải vây cho con trai lão. Song le, chuyện xảy ra lại trái hẳn với ý muốn thâm độc của lão già nọ. Vốn bẩm sinh là một con người lúc nào cũng bình tĩnh, xử trí nhanh nhẹn trước mọi tình huống, dù chỉ cách cái chết trong đường tơ kẽ tóc, Tiểu Cô vọt xong đường kiếm, trong lúc địch thủ bị thương, cậu cũng chưa kịp thu kiếm về. Nhác thấy ánh thép lóe lên, cậu dùng tả chưởng chộp lấy cánh tay của gã họ Bạch giật nhẹ qua làm một chấn ngang đường bay của ám khí kia. Thật oái oăm thay! Gậy ông đập lưng ông! Lá tiểu đao ghim trúng vào bả vai Bạch Tam! Gã lại rú lên một tràng dài thê thảm rồi ngã huỵch ra nền gạch. Kể thì lâu, nhưng mọi việc chỉ diễn ra ngay trong khoảnh khắc. Tiểu Cô vừa thu đoản kiếm quay lại. Sừng sững trước mặt

cậu, hai thân hình lực lưỡng với hai mảnh áo choàng gấm đỏ phất phơ trong gió.

– Ha ha ha! Đúng là tiểu sát tinh, thủ đoạn khôn lường! Lão Nhị cứ để cho ta xử sự với tiểu tử. Người đưa Tam công tử ra ngoài điều trị cho mau! Này tiểu tử! Trước khi ra tay tể độ cho người về châu Diêm chúa, ta rất muốn biết danh tánh cùng gia thế của người! Đặng sau này thân nhân của người có tìm kiếm, ta cũng rộng lòng bảo cho biết để mà cúng cơm! Chứ nhược bằng không nói... Hà hà! Người sẽ thành vong hồn uổng tử, làm con ma đói nghìn thu!

Tiểu Cô thầm nghĩ trong bụng: “Căn cứ vào hành vi của hai lão ác tăng này thì ta ắt khó mà thoát được! Với nội lực kinh người như vậy làm sao ta chống cho lại. Lão đã nói như vậy không phải là ngoa đâu! Âu ta cứ việc nói rõ gốc gác rồi liệu bề đối phó sau!”

Tiểu Cô nghĩ xong, bèn cung tay thi lễ nói:

– Bạch lão hòa thượng! Văn bối họ Ngô, con trai của Uyên Ương Song Hiệp! Song thân của văn bối là Chưởng môn nhân phái Mã Yên Sơn!

Đệ Nhất Thiết Diện Đầu đà giật mình hỏi lại:

– Mi nói sao? Cha mẹ mi tên là gì?

– Thân phụ văn bối là Ngô Thành Nguyên còn thân mẫu là công chúa Lý Phương Tiên ạ!

–Ồ!

Lao trọc bụng bảo dạ: “Tuy Song hiệp giờ đây không còn nghĩa lý gì trên chốn giang hồ nữa, nhưng anh em ta còn mắc hai món nợ chưa trả được. Vậy, bây giờ nên tha cho tiểu tử này một phen, đặng sau này ta khỏi phải mang tiếng với thế gian là vong ân bội nghĩa! Mà tha cách nào đây chứ? Nếu để cho hấn đi đường hoàng thì không được rồi. Lão già họ Bạch vốn biết anh em ta cùng bang hội với ba thằng con trai lớn của lão, không khéo lão nói lại với chúng rồi chúng trình lên Bang chúa, cũng là minh chủ võ lâm hiện nay, thì anh em ta không thoát khỏi tội! Chi bằng ta cứ giả vờ đánh ít chiêu, ngấm ngầm đề hờ cho hấn chuồn, mới đúng là thượng sách!”

Cũng bởi xuất thân từ môn phái Thiếu Lâm, nên vẫn còn ảnh hưởng phần nào cái nghĩa khí của bậc đại trượng phu. Vì thế Đệ Nhất Thiết Diện Đầu đà mới nghĩ được như thế. Chứ có sá chi một sinh mạng nhỏ bé mà lão ác tăng lại độ lượng dung tình! Thấy lão trọc lưng lự chưa vội ra tay, Tiểu Cô nghĩ có lẽ lão biết rõ uy danh của song thân mình nên chẳng nỡ xuống tay. Trong lúc ấy, lão già họ Bạch chờ đợi khá lâu vẫn chưa thấy Đệ Nhất Thiết Diện Đầu đà hạ độc thủ kẻ thù nhỏ tuổi của lão cho rồi, lại còn để hỏi quanh co mãi. Bực mình, lão giục:

– Đại sư! Đừng nhiều lời nữa! Bất luận hấn con cháu nhà ai cứ việc giết quách cho rồi!

Lão trọc nháy mắt ra dấu với Tiểu Cô rằng:

– Này tiểu tử! Hãy chuẩn bị chạy đi!

Nói xong, phát tay áo đánh ra một luồng kinh phong.

– Âm!

Tiểu Cô nhân đó vận nội lực, thi triển khinh công bắn mình bay ra khỏi thành dinh. Cậu chưa kịp thối mắc rằng tại sao bỗng dưng lão ác tăng lại mở ra cho mình một sinh lộ như vậy?

Bọn thủ hạ Bạch gia trang đang bao vây phía ngoài thất kinh hồn vía. Chúng ngỡ đâu cậu bé sẽ bị tan xương nát thịt. Nhưng, bóng dáng của cậu đã bay qua khỏi đầu chúng một quãng khá xa. Bọn thủ hạ ngó lại thấy cậu chẳng hề hấn gì, rồi nhồm mình dậy định phi thân chạy trốn. Lập tức cả đám reo hò phủ vây cậu vào giữa. Chúng chưa kịp ra tay, thì hàng loạt tiếng rú kế tiếp vang lên. Kiếm ảnh loang đến đâu đâu lâu rơi theo đó. Tiểu Cô mở ra được một lối thoát, tính vọt mình chạy thẳng. Nào ngờ phía trước mặt cậu một khối sắt tròn ập đến mạnh tựa nghìn cân. Cậu bình tĩnh tràn mình qua một bên tránh khỏi.

– Tiểu tử chớ hòng chạy thoát!

Người vừa thét lên câu đó là một đại hán vận võ phục màu vàng, tuổi trạc tứ tuần, mặt mày hung ác. Gã ra chiêu tuy bất ngờ song vẫn bị hụt, quả chùy sắt đào sâu xuống đất tạo thành một lỗ to như chiếc thúng. Gã thâm xích chùy lại định tiếp tục tấn công cậu bé lần nữa thì bỗng có một giọng nói như lệnh võ cất lên:

– Nhị đệ! Để hấn đó cho ngu huynh bắt sống đặng tế vong hồn hai em trai út của chúng ta!

Cùng với lời nói, một bóng người vận võ phục đỏ phi thân chưa đến nơi, đã đẩy tới trước một luồng kinh phong mạnh kinh khủng. Tiểu Cô vội lắc mình nhảy ra xa hai trượng. Cậu đã hiểu rằng, từ giờ phút này phải ra sức đương đầu với cả hai tên đại công tử họ Bạch rồi!

– Bùng!

Tiểu Cô tự lượng sức mình không phải là đối thủ của hai gã Bạch Nhất, Bạch Nhị nên cố né tránh tới đâu hay tới đó. Nhưng lưỡng nan thọ địch, không còn đường thoát thân, buộc lòng cậu phải huy động đoản kiếm ra chiêu cự lại. Tiểu Cô hụp đầu tránh quả xích chùy vừa bay đến, đồng thời vọt mạnh lưỡi kiếm, gạt ngọn bát xà mâu đâm tới mười phần mãnh liệt. Cheng! Hổ khẩu tay của cậu tê rần. Chẳng dám chậm trễ một giây, tay tả phóng vút ra hai mũi phi tiêu làm gã Bạch Nhị phải thu vội xích chùy, nhào mình né qua một bên. Sấn đà, hai vật ám khí xẹt thẳng ngoài ba trượng ghim vào ngực hai tên thủ hạ Bạch gia trang. Chúng rú lên đau đớn. Lợi dụng giây khắc chênh mảng của đối phương, Tiểu Cô theo đường bay của phi tiêu, băng mình chạy.

– Bớ tiểu tử kia! Người chạy đâu cho thoát!

Hai gã đại công tử họ Bạch liền đề khí dùng thuật khinh công thượng thừa đuổi theo. Tuy Tiểu Cô đã chạy trước được năm, sáu trượng, song trình độ phi thân của cậu còn thua kém bọn kia một bậc, nên chẳng mấy chốc chúng đã rượt theo kịp cậu ta một

cách dễ dàng. Liệu bề đào vi chẳng kịp, mũi hài vừa chạm xuống một quãng đất trống. Tiểu Cô dừng lại, vận công vào thanh báu kiếm, đốc ngược mũi lên trời. Chỉ trong thoáng chốc, bóng kiếm ảnh tỏa hào quang lấp lánh ánh bạc vi diệu lạ thường. Anh em nhà họ Bạch khựng lại:

– Kia!”Kim cang chiêu hồn kiếm ảnh!”

– Đại ca! Hắn cũng biết được cả bí pháp siêu phàm của minh chủ võ lâm Hỗn Thế Tà Thần ư? Hỏi lại xem hắn có phải là đệ tử của người không vậy?

– Không phải đâu, nhị đệ! Nếu hắn là người của Tứ Hải Đại Mông Bang thì đã có kim bài làm hiệu đeo trước ngực như chúng ta vậy chứ! Có lẽ hắn học lõm được bí pháp thần diệu này của một bậc tiên bối nào đó đang ẩn tích mai danh ở Giao Châu cũng nên.

– Thế bây giờ ca ca tính sao? Khống chế bí pháp này đâu phải dễ gì?

– Nhị đệ chớ lo! Hai ta cứ việc vây hãm tấn công cầm chừng. Đến lúc hắn tiêu hao hết chân khí, kiếm pháp ắt rời rạc, lúc đó ta lấy đầu hắn dễ như trở bàn tay thôi!

Bàn tính như vậy xong, hai gã công tử họ Bạch, kẻ xích chùy, người bát xà mâu nhào vào vây phủ bóng kiếm ảnh. Bóng kiếm di động đến đâu, hai gã lại bầu đến đó. Tuy chẳng chọc thủng bức thành kiếm ảnh, song hai gã cũng quyết đưa ra những chiêu thức điêu luyện, hòng trấn áp đối phương, chẳng chịu để cho cậu thiếu niên kịp nghỉ tay dù chỉ trong khoảnh khắc. Bọn gã như cặp đĩa đối bám riết bên cạnh...

Cũng nên nhắc lại rằng, bí pháp “Kim cang Chiêu hồn Kiếm ảnh” nếu được một tay võ lâm cao thủ thượng thừa sử dụng thì uy lực của nó mới thật là ghê gớm, có thể làm cho đối phương ngang sức, ngang tài phải hoa mắt, rối trí mà thiệt mạng như chơi! Song, đối với một thiếu niên như Tiểu Cô, nội lực chưa đạt mức thâm hậu, nên dù biết sử dụng bí pháp thần sầu quỷ khốc này vẫn không thể phát huy hết khả năng mãnh liệt của nó. Vốn đã biết rõ như vậy, nhưng trước kia Bạch Hạc Thiên sư vẫn truyền lại cho cậu để phòng thân, suy ra cũng là điều rất tốt!

Ảnh hưởng của bí pháp ấy làm cục trường lan rộng ngoài năm trượng. Bọn thủ hạ gia trang lấp ló từ xa nhìn vào, chẳng dám bén mảng đến gần, vì chúng thuộc vào dạng những tên phàm phu tục tử, chỉ có hơn thua những người dân lành yếu đuối bình thường thôi, chứ đối với hàng cao thủ võ lâm chẳng dám đụng đến một mảy may... Cuộc chiến sôi nổi kéo dài hơn một giờ, trải qua rất nhiều lần va chạm. Cả hai bên đối thủ tuy chẳng hề hấn gì, song nội lực cũng tiêu hao không ít, nhất là Tiểu Cô. Đúng như điều dự đoán của Bạch Nhất, cậu dần dần mất đi vẻ uy dũng lúc đầu. Chẳng bao lâu sau đó, đường kiếm của bí pháp Kim Cang trở nên rời rạc thấy rõ. Thế thượng phong không còn nữa, hơi thở của Tiểu Cô dồn dập hơn trước rất nhiều. Chỉ chờ có thế, hai gã công tử họ Bạch bắt đầu trở nên linh động hơn. Cả hai giống như đôi mãnh hổ, múa vuốt giương nanh như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi bé nhỏ trước mặt. Hơn ai hết, Tiểu Cô đã hiểu ra vấn đề này rất sớm. Cậu đã từng đụng độ với

hiều cao thủ trong thời gian trước đây, cũng bằng bí pháp thần tình ấy đã làm cho hàng cao thủ có trình độ nội công thâm hậu chẳng dám coi thường. Tuy nhiên, bọn địch thủ của cậu nói chung rất ư thủ đoạn. Chúng đã kiên nhẫn chờ đợi vì biết rất rõ là một khi dùng đến bí pháp ấy, người ta sẽ hao tổn nội lực quá nhiều. Như thế chẳng mấy chốc chân lực cậu ắt tiêu bao. Rồi đến lúc cạn khô chân lực thì còn đâu khả năng vũ lộng nổi chiêu thức ưu việt ấy cho đặng... Suy tính thiệt hơn, Tiểu Cô bèn trở bộ thay đổi tuyệt chiêu ngay. Cậu chẳng dám chần chừ nữa. Tiểu Cô hét lên một tiếng, phóng vút mình lên theo thuật “Phi thiên quán thế”, hít sâu một luồng thiên nguyên chân khí. Trong khi Tiểu Cô buông mình xuống, cậu mau lẹ phát triển bí pháp “Phương thiên thập bộ” ngay. Trong thời gian truyền thụ bí pháp ấy cho Tiểu Cô, Độc Nhãn Long đã có nhã ý mong muốn cậu mai sau nếu đối đầu địch thủ, lâm vào tình trạng tiêu hao chân lực thì có thể dùng đến tuyệt chiêu này. Đây là một bí pháp lấy nhu chế cương, lấy nhược thắng cường. Người sử dụng bí pháp này sẽ tiết kiệm được số lớn chân khí đáng kể. Những đường quyền, ngọn cước cùng bóng kiếm thoát xem có vẻ rời rạc, ẻo lả làm sao ấy. Song le nếu địch thù khinh thường, ắt sẽ bị vong mạng như chơi! Chính vì thế hai gã công tử họ Bạch mới lâm! Chúng ngỡ đâu thời cơ lúc này đã đến. Bạch Nhất hét lên một tiếng, bát xà màu giống tựa con mãng xà chồm vờn xuyên vào đùi cậu bé. Trong khi đó quả chùy sắt được thả hết cả đoạn xích, lao vào giữa ngực Tiểu Cô các thế công thủ nhíp nhàng cùng một lúc được thi triển. Tiểu Cô bước sấn đến chừng nửa bộ, giở đứng lưỡi đoản kiếm chặt ngang cán xà mâu, tay tả chụp lấy đoạn xích gần sát quả chùy, tiện đà, chân tả quật lên một ngọn cước thần sầu nhằm ngay hạ bộ Bạch Nhị... Dù sao đi nữa cũng vẫn là người chủ động tấn công, Bạch Nhất thấy rõ địch thủ quả là lợi hại vô cùng, tuy thấy bào đệ đang lâm nguy, nhưng gã vẫn bình tĩnh thu bát xà mâu rồi phát tay tả đánh tới liền. Nói về Bạch Nhị bị lãnh trọn một cú đá quá độc, gã rống lên một tiếng, bật ngửa về phía sau, hai tay ôm lấy hạ bộ, miệng há hoác ra trông thảm hại hết sức. Cùng lúc, Tiểu Cô cũng lãnh trọn một luồng kinh lực phát ra từ tả chưởng của Bạch Nhất. Nhắc lại, khi tấn công Bạch Nhị cùng bắt chùy gạt mâu, thân thể Tiểu Cô đã mất hẳn điểm tựa cần thiết, cho nên khi luồng kinh phong của địch thủ đẩy tới, cậu bị văng bồng ra ngoài hơn năm trượng, miệng ộc ra một búng máu tươi. Tiểu Cô lão đảo chưa kịp gượng dậy thì bóng áo đỏ đã sà đến trông như một hung thần. Lần này, Bạch Nhất dùng đến mười thành công lực vào hữu chưởng quật tới.

Tiểu Cô bị văng ra ngoài năm trượng như cánh diều đứt dây, máu huyết trong người đảo lộn hoàn toàn. Thân thể của cậu chưa kịp rơi xuống đất, liền bị một sức hút nào đó từ phía trước cũng cách năm, sáu trượng... Và kia, một tà ảo choàng rộng khổ đón lấy tấm thân nhỏ bé cuộn lại rất gọn gàng. Bạch Nhất cũng vừa phi thân đến, định đánh ra chiêu cuối cùng dứt điểm. Nhưng chẳng ngờ luồng kinh lực dũng mãnh của gã lại chạm phải một bức tường đồng vách sắt vô hình sung mãn phi phạm. Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên:

– Bùng!

Thân xác to lớn của gã đại công tử họ Bạch bắn lộn ngược trở lại. Gã ộc ra một búng máu đỏ lôm, liếng xiểng như người say rượu. Bạch gia lão tướng cùng Nhị Ác Thiết Diện Đầu đà cũng vừa chạy đến xem. Lão già họ Bạch đã chứng kiến tận mắt giây khắc lâm chung của hai đứa con, lão căm thù bé con nọ, để thỏa mãn mối thâm thù uất hận đang sục sôi trong lòng lão. Nhưng ngược lại, Nhị Ác Thiết Diện Đầu đà chủ ý ngấm ngầm giải cứu cho Tiểu Cô lần nữa, để trả nốt cái món nợ ân tình với Uyên Ương Song hiệp trên (Không đọc được do bản scan bị rách)... trước. Khi thấy Bạch Nhất liên tiếp ra chiêu quyết giết đối phương, mọi người cứ đinh ninh phen này thằng nhóc kia không thể nào thoát khỏi lưỡi hái của tử thần được! Đến chừng ngó lại, thấy rõ một tà áo đạo bào rộng khổ màu xanh, cuộn ngay tắp thân thỏ bé kia lại, cả ba mới giật mình sửng sốt. Người vừa cứu Tiểu Cô thoát chết là một cụ già. Râu tóc lão trượng đều bạc trắng phau phau, cốt cách thần tiên thoát tục. Lão tiên chống cây mộc trượng, ngược mặt lên trời, nghiêng tai nghe ngóng. Hai hố mắt lão đen ngòm, chẳng thấy lòng trắng lòng đen gì đâu cả. Một lão tiên bị mù đôi mắt!

Đệ Nhất Thiết Diện Đầu đà ngấm kỹ lão tiên một hồi bèn thốt:

– Lão tiên bối có phải là Tản Viên Chân Nhân đấy không?

Lão tiên cúi đầu, nhắm nghiền đôi hố mắt, miệng lẩm bảm như nói một mình:

– Ta cứ ngỡ rằng biệt tích giang hồ bao nhiêu lâu sẽ chẳng còn ai biết tới làm gì nữa!

Nhà ngươi căn cứ vào đâu để nhận ra ta là Tản Viên Cư sĩ chứ?

Đệ Nhất Thiết Diện Đầu đà vòng tay thưa:

– Bẩm tiên bối! Sư tổ của vãn bối lúc sinh tiền thường hay nhắc tới lão tiên bối mãi! Người bảo rằng trong thế gian này, có một người mù đôi mắt mà lòng sáng tựa thái dương. Sư tổ có tả lại hình dáng và cho biết, đó là Tản Viên Chân Nhân. Lão tiên trưởng tu ở Tản Viên Sơn. Văn kỳ thanh, bất kiến kỳ hình, nay gặp lão tiên bối cốt cách thần tiên, phi phạm xuất chúng, lại bị mù đôi mắt nên vãn bối đoán ra ngay!

Tản Viên Chân Nhân trầm ngâm vuốt chòm râu bạc, nói:

– Khá lắm! Chẳng ngờ có kẻ ở tận bên Trung Nguyên xa xôi vạ dẫm lại biết rõ chân tướng của lão mù này! Hảo ý! Hảo ý! Ta có lời cảm ơn nhà ngươi đó!

Nói về lão già họ Bạch, nhìn thấy hai thằng con lớn bị trọng thương, lão tức giận hồ đồ, chẳng còn biết kiêng nể gì sất, lên tiếng mắng càn:

– Bất luận là nhân vật gì trong giới võ lâm, tại sao giữa đường lão lại can thiệp vào việc của người khác? Hãy trả thằng nhóc con ấy lại đây để ta giữ sổ hẩn cho rồi!

Tản Viên Chân Nhân chẳng buồn đếm xỉa đến lời của lão già họ Bạch. Lão tiên mù điềm đạ hỏi:

– Ta nghe nói vùng này có một cự thần hiện nay làm mưa làm gió ở nơi đây.

Hắn tên Bạch Toại. Vậy, có phải là nhà người đó không?

Bạch lão tướng kiêu ngạo đáp:

– Đã biết đại danh của ta, sao chẳng mau nộp thẳng tiểu sát tinh ấy cho rồi. Chớ để ta tức giận là không yên đâu nhé!

– Cha chả! Nhà người bất quá chẳng qua là một thằng tướng quèn, gặp cơ may lên làm thượng tướng, cứ ngỡ là ngon lắm đấy! Nhưng thật ra hạng như người chỉ hữu danh vô thực mà thôi! Xem ra người có khác nào ếch ngồi đáy giếng, coi bầu trời bằng cái nắp vung. Ta đây xem cái miếng đỉnh chung của nhà người như phấn thổ!

Từ lúc Bạch lão tướng vọt miệng hàm hồ với Tản Viên Chân Nhân. Nhị Ác Thiết Diện Đầu đà cảm thấy bất nhẫn trong lòng không ít. Vả lại hai lão cũng lượng sức mình chẳng phải là đối thủ của lão tiên mù. Bởi vậy, hai người ngấm ngầm ra hiệu cho nhau lo vục lấy Bạch Nhất, Bạch Nhị đem ra ngoài chữa trị nội thương.

Tản Viên Chân Nhân mắng xong Bạch lão tướng bèn thân nhiên chống cây mộc trường lún sâu xuống đất, nhẹ tay xô vạt áo choàng ra. Lão tiên gõ tay cậu bé, lấy thanh đoản kiếm nhét vào vớ. Tay lão tiên mù vô tình chạm phải hàng chữ nôm, khắc ngoài bao kiếm báu, lão giật mình lắm bầm:

– Trời! Đệ Thập kiếm của sư tổ ta sao lại lọt vào tay thằng bé này? Lạ thật!...

Thốt xong, lão tiên sờ khắp mặt mũi, tay chân, đầu mình của Tiểu Cô. Trong lúc đó cậu vẫn thiem thếp, chẳng hay biết gì cả. Tản Viên Chân Nhân gật gù nói:

– Tốt lắm! Tốt lắm! Tướng mạo khôi ngô hình dong tuấn tú! Đúng là một mỹ nam tử độc nhất vô nhị trong thế gian này! Hừm! Nhưng cuộc đời của hắn phải vướng nhiều nghiệp chướng! Tội nghiệp!... Căn cơ cốt cách chẳng phải phạm nhân! Thôi được!... Âu là cái duyên trời định cho ta thêm một hiền đồ!...

Lợi dụng lão tiên mù đang bận loay hoay với cậu bé, Bạch lão tướng thò tay định giật lấy thân thể Tiểu Cô. Nhưng lão già họ Bạch đã lầm to, vì tuy đôi mắt bị mù song thính giác lão tiên quả thật là nhạy bén. Tản Viên Chân Nhân nhanh như chớp búng ngón tay một cái, nói tỉnh khô:

– Ê! Đừng có ăn gian nghe không, Bạch Toại? Ta đã “chấm” thằng nhỏ này rồi! Mi có khôn hôn thì đi chỗ khác chơi. Nếu đại đột xía vào đây thì chớ có trách trời sao nỡ đoạn số mi đó!

Bạch lão tướng bị một cái búng, trúng ngay khuỷu tay, đau buốt thấu tim. Lão rú lên đau đớn, ôm cánh tay què lụi xa mấy trượng. Đệ Nhất Thiết Diện Đầu đà đang chữa thương cho Bạch Nhất, thấy vậy bèn nói:

– Bạch lão gia ơi! Chúng ta không phải là đối thủ của lão đạo sĩ ấy đâu! Tốt nhất là lo đi về để thu xếp chuyện nhà cho sớm! Đừng ở đây gây sự với lão tiên bối ấy làm gì, không khéo lại bị khổ thân nữa đó!

Nói rồi ra hiệu cho bào đệ của lão là Đệ Nhị Đầu đà, hai người gọi bọn thủ hạ dắt ngựa tối, mang võng cáng đưa hai gã công tử về nhà. Bạch lão tướng tuy trong

lòng cay đắng, nhưng buộc phải nghe theo. Thoáng chốc cả bọn kéo nhau đi hết.

– o O o –